

VISITA PASTORAL A SANTA MARIA DE CAMPS

Església parroquial de Santa Maria de Camps, 12-2-2017

Com deia el Sr. Rector aquesta hauria de ser la tercera visita pastoral, però és la segona. Hi havia una visita programada fa cinc anys, però com Mn. Josep Capdevila estava malalt vam dir de fer-la quan estigués bé, perquè no veia convenient visitar la parròquia sense el rector. El temps ha passat, ell no s'ha recuperat i, finalment, la visita pastoral ha coincidit amb el canvi de rector. Us demano disculpes de no haver vingut en aquests deu anys passats.

¿Quina és la raó de ser d'una església, d'una parròquia, enmig del món, enmig d'aquestes cases? La mateixa paraula "parròquia" vol dir "allò que està al costat de les cases", un temple en el qual tots els habitants del territori es troben per celebrar els misteris cristians. La primera raó és, doncs, que hi hagi un lloc en el qual els que són creients en Déu puguin trobar-se i celebrar els misteris. Però hi ha una segona raó més profunda, que brolla d'aquest desig que hi ha en el cor de tota persona de buscar la voluntat de Déu; encara més, el desig que hi ha en el fons del cor de tota persona humana de buscar el bé i buscar la veritat, un desig que tots portem ben dins nostre.

¿Què és el bé, el que és bo i el que és veritat...? Tots tenim experiència que quan fem el que és bo i el que és veritat tenim pau en el nostre cor, mentre que si fem el que no està bé estem inquiets i el cor no ens queda net. Hi ha, per tant, un desig de buscar la veritat i el bé. Però, ¿com es pot arribar a trobar aquesta veritat i el que és bo? El profeta Baruc diu: "*iQue en som de feliços nosaltres, poble d'Israel!, que coneixem com hem d'agradar a Déu*". El profeta fa la lloança del poble d'Israel, que té la Llei de Déu i, per això mateix, un jueu, un israelita, sap que complint aquesta Llei està en el camí de la Veritat i del Bé, un camí que porta a estar en pau amb Déu i amb els altres. Com nosaltres sabem prou bé Déu va donar al poble d'Israel, per mitjà de Moisès a la muntanya del Sinaí, la Llei escrita en taules de pedra: els Deu Manaments. I complint-los el poble d'Israel complia la voluntat de Déu. També sabem -i així és- que tenim en el cor la realitat de la nostra consciència i d'aquella llei natural -que és igual als Deu Manaments- per la qual tota persona, creient o no creient, té impresa dins el cor aquella llei que li diu el que està bé i el que està mal.

En el fragment d'avui de l'Evangeli -el del Sermó de la Muntanya, que fa dos diumenges que llegim- Jesús s'asseu envoltat dels seus deixebles i es posa a ensenyar. Jesús apareix, per dir-ho així, com el nou Moisès, com el legislador que dona una llei nova al seu poble. Però, quina és la novetat? Primer de tot, que no es tracta d'aquella muntanya del Sinaí, plena de trons i llamps, sinó que ara és Jesús qui, dolçament i vora el llac de Galilea, es posa a ensenyar la Llei; una llei que resulta estranya per a qualsevol jueu perquè diu Jesús: "*s'ha dit..., però jo us dic*", és a dir, Jesús apareix com aquell que es posa per damunt de la llei de Moisès.

Però, qui és aquest Jesús? Doncs, no és només aquell que ha vingut a portar la Llei nova, la Llei de l'Evangelí, aquell que ensenya aquesta Llei com un nou Moisès, sinó que Jesús és encara més que Moisès: és el Fill de Déu; és aquell, per tant, que com és home com nosaltres i alhora Déu, pot ensenyar-nos a caminar amb la pau al cor i a viure en la veritat i en l'amor; el qui pot ensenyar-nos el camí que ens porta la pau i la concòrdia; el camí que ens porta, també, cap a Déu i cap a la vida eterna.

Però, quina és aquesta Llei nova? Una Llei que Jesús no imposa. A l'Evangelí (és bonic de pensar-ho) no trobem, com en altres religions, un codi de comportament que reguli totes les qüestions, sinó que Jesús només parla de coses importants: avui del tema de la veritat, del tema de la relació amb els altres, del tema del matrimoni. Ell no és qui ve a carregar una nova llei damunt de la Humanitat, sinó Aquell que ve a fer un Home nou en Ell, és a dir, a fer aquella humanitat que Déu ha volgut lliure, però a la qual no podem arribar pel pecat, un pecat que ens deixa la mirada entenebrida, fa que el cor no ens funcioni bé i fa que ens costi molt complir la Llei de Déu. Però Jesús és aquell que ve a fer que siguem homes nous. El qui creu en Jesús experimenta en el cor aquesta realitat de ser un home nou en Ell i de tenir la força necessària per complir la voluntat de Déu. Això Jesucrist ho ha fet per la seva Mort i Resurrecció, Ell s'ha fet home com nosaltres, ha mort en la Creu, ha ressuscitat i ha posat en els nostres cors la Llei nova de l'Evangelí, que és l'Esperit Sant.

L'esperit de les Benaurances, l'esperit del Sermó de la Muntanya, és l'Esperit Sant. Què fa l'Esperit Sant en nosaltres?, Ens dona a conèixer, primer de tot, qui és Déu: Déu és el nostre Pare, és aquell que ens estima; Déu no és –com el Maligne intenta fer-nos veure– aquell que només té interès en ell mateix, sinó que és Aquell que ens estima del tot. Però encara més, l'Esperit Sant és aquell, també, que en cada moment de la nostra vida ens dona a conèixer, amb la seva llum, el que Déu vol de nosaltres. El cristià no és l'home que només compleix normes, sinó aquell que en cada moment es pregunta: Què és el que Déu vol de mi?, en aquesta situació concreta que estic vivint ara (familiar, personal, social...), Què em demana el Senyor? L'Esperit Sant és aquell que amb la seva força m'il·lumina per entendre que és el que el Senyor vol de mi i és, també, Aquell que em dona la força necessària per complir allò que Déu vol de nosaltres. Sant Pau, en la Carta als romans parla d'aquest tema i diu bellament: *"No sé que em passa en el cor: el que vull fer no ho faig i allò que no vull fer ho faig"*, aquesta és la seva contradicció. I diu: *"Qui m'alliberarà d'aquesta realitat? Qui em donarà la llibertat per complir el que vull i el que Déu vol?"* Aleshores desenvolupa tot el capítol vuitè de la Carta als romans, preciós, on parla de l'Esperit Sant, és a dir, d'Aquell que fa possible que Pau i cadascú de nosaltres puguem complir la voluntat de Déu.

Aquests som els cristians: no solament els qui sabem el que hem de fer (i això no sempre és fàcil), sinó els que sabem el que Déu vol. Però ens cal preguntar-nos sempre: *"Què és el que Déu vol de mi, aquí i ara?"*

Però encara més, els cristians també som els que ens alimentem de l'Eucaristia, de la Paraula de Déu, és a dir, de Crist mateix, per a que el nostre cor, ple de l'Esperit Sant, pugui complir, des de la nostra llibertat, la voluntat de Déu.

És un gran do poder tenir una parròquia, és un gran do que puguem celebrar els misteris de Crist. És per això que podem exclamar –com el poble d'Israel- *"iQue en som de feliços nosaltres, que podem conèixer el Crist, conèixer el Déu verdader, poder conèixer també la voluntat de Déu i rebre la força de l'Amor de Déu en els nostres cors per complir la seva voluntat!"*. Aquest és el gran do que Déu ens ha fet: el do de la fe en Crist, viscuda en el si de l'Església Catòlica.

Però tot això solament és possible si una persona descobreix qui és Crist. Quan parlo amb persones grans dels seus fills o dels seus néts i em diuen: *"Han rebut bona catequesi i són bons, però no sabem què passa que no acaben de celebrar els misteris o de creure en Crist del tot..."*. M'agrada explicar-los que amb els seus fills i els seus néts passa com amb un cotxe que té un motor en el qual està tot perfectament, però que li falta la bugia que fa la guspira que encén el motor. Podem tenir el motor perfecte, però si falta aquella guspira el motor no s'encén. Quina és la guspira del "motor" del bon cristià? Que pugui escoltar en el seu cor la bona notícia, aquell primer anunci fonamental que el Papa expressa dient: *"Crist t'estima, ha donat la vida per salvar-te i ara viu al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te"*. Aquest és el cristià, el qui ha descobert que Crist ens estima del tot i que està al nostre costat cada dia. Això vol dir que els que som cristians hem d'intentar redescobrir i encendre en el nostre cor, cada dia, la guspira que ens permet viure la realitat fonamental de la Fe cristina. I també, al mateix temps, hem de ser capaços d'anunciar aquesta veritat als altres, perquè també s'encengui en el seu cor la realitat de la nostra Fe.

Donem gràcies a Déu pel do de la Fe, pel do de Nostre Senyor Jesucrist, el nostre legislador, el nostre jutge, el qui ens dona el seu Amor, el qui ens il·lumina, ens enforteix i ens allibera contínuament. I demanem també la intercessió de Santa Maria, Mare de Déu i titular d'aquesta parròquia. Ella, Maria, Mare i Verge, atenta a la Paraula de Déu i també deixeble del Senyor, escoltant l'Evangelí i fidel sempre: en el peu de la Creu, en la Resurrecció i en la Pentecosta.

Que Ella intercedeixi per tal que l'Esperit Sant es vessi sobre tots nosaltres, a fi que s'encengui el nostre cor amb el foc de l'Amor de Déu i perquè puguem portar-lo als nostres germans.

Així sigui.